

Arrest

nr. 79 465 van 18 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Boliviaanse nationaliteit te zijn, op 1 december 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 oktober 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat C. VERHEYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 juni 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 5 oktober 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om verzoeksters aanvraag ongegrond te verklaren. Deze beslissing wordt aan verzoekster ter kennis

gegeven op 8 november 2011. Op 8 november 2011 wordt aan verzoekster tevens het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, die als volgt zijn gemotiveerd:

- de beslissing van 5 oktober 2011:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.06.2009 bij aangetekend

schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

(...)

nationaliteit: Boliviaë

geboren te Portillo-Cercado-Tarija op 02.07.1960

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 16.09.2011, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

De arts-attaché stelt in zijn medisch advies dd. 19.09.2011 (zie gesloten omslag in bijlage):

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

- het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 8 november 2011:

“In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid meegedeeld op datum van 05/10/2011,

wordt aan (...)

geboren te Portillo-Cercado-Tarije (Bolivië), op 02.07.1960,

van BOLIVIË nationaliteit, verblijvend: (...),

het bevel gegeven om uiterlijk op 07.12.2011 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (1), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (2).

REDEN VAN DE BESLISSING :

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten, (art. 7, alinea 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoorten/of geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de motiveringsplicht. Zij betoogt het volgende:

“De bestreden beslissing oordeelt dat - Niet blijkt dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit Of - Niet blijkt dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar betrokkene gewoonlijk verblijft Bijgevolg geen bewijs aanwezig is dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 204/83/EG, noch op het artikel 3 van het EVRM” Het tegendeel is waar. Uit her verslag van dokter HEYVAERT (stuk 3) blijkt onweerlegbaar dat - De toestand kan verbeteren door een stabiele socio-economische situatie - De voor verzoekster noodzakelijke medicatie onbetaalbaar is in Boliviaë, indien het er al verkrijgbaar zou zijn Derhalve blijkt uit het omstandig medisch attest (stuk 3) dat - Verzoekster wel degelijk lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit. Een ernstige darmaandoening die verergert in een sociaal-economisch onstabiele leefomgeving van Boliviaë, en waar geen adequate behandeling voor kan worden gevolgd, houdt wel degelijk een reëel risico in voor verzoeksters' fysieke integriteit - betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar betrokkene gewoonlijk verblijft: de behandelende arts verklaarde uitdrukkelijk dat indien de medicatie al voorhanden zou zijn in Boliviaë, deze er onbetaalbaar zou zijn. Wat dit betreft argumenteert DVZ niet, minstens uiterst onvolledig, minstens op grond van slechts uiterst vage en foutieve veronderstellingen, dat het verzoek dient te worden afgewezen. De bestreden beslissing houdt dan ook een schending in van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991) en artikel 62 van de Wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (B.S., 31 december 1980). Dat er desbetreffende dan ook duidelijk een overtreding is van de wettelijke bepalingen gezien de motivering van de beslissing van de DVZ, geen steek houdt, strijdig is met de oprecht geproduceerde stukken en minstens getuigt van zeer onvolledig of gebrekkig onderzoek van de gegevens van het dossier;”

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geven de bestreden beslissingen duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij zijn genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissingen, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3. Uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in toepassing waarvan de eerste bestreden beslissing werd genomen, vloeit voort dat het onderzoek tweeledig is. Ten eerste dient te worden aangetoond dat de aanvrager lijdt aan een ziekte en ten tweede dient te worden aangetoond dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of land van verblijf. De ziekte moet aldus voldoende ernstig zijn en een reëel risico inhouden voor de fysieke integriteit wanneer er geen behandeling mogelijk is.

2.4. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 24 juni 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet indiende. Bij deze aanvraag voegde zij een medisch attest opgesteld door dokter F.H. van 15 april 2009 en een kopie van een factuur van een echografie van het ZNA Stuivenberg.

2.5. Uit het verslag van de ambtenaar-geneesheer van 19 september 2011 blijkt dat de door verzoekster voorgelegde medische stukken in ogenschouw werden genomen en dat geoordeeld werd:

“Ik kom terug op uw vraag voor medische evaluatie van de gezondheidstoestand aangehaald door genoemde persoon in het kader van haar vraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 23.06.2009. Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

— Verwijzend naar het medisch attest d.d. 15/04/2009 van de Groepspraktijk De Regenboog, Dr.F.H. {...} te Deurne, blijkt dat betrokkene lijdt aan persisterende pijn para-umbilicaal links en pijn t.h.v de linker fossa. Een factor spastisch colon en gastritis spelen mee. Betrokkene werd niet gehospitaliseerd. Ze is arbeidsgeschikt, de huidige klachten zijn pijnlijk maar tasten haar werkvermogen nauwelijks aan. Ze neemt Pariet, Sulpiride en Pentasa. Echografie van het abdomen was normaal. Betrokkene wordt door de huisarts opgevolgd. De nabijheid van een ziekenhuis is niet noodzakelijk. Volgens de huisarts is er een verband tussen de klachten en de stress veroorzaakt door de onzekerheid over haar verblijfssituatie. Mantelzorg is niet nodig en betrokkene kan reizen.

— Het dossier bevat het betalingsbewijs van een echografie en een consultatie op het ZNA Stuivenberg.

Analyse van dit medisch dossier leert mij dat betrokkene klachten heeft van spastisch colon en gastritis waarbij de huisarts vermoedt dat er een relatie is met de stress veroorzaakt door de onzekerheid rond de verblijfssituatie. Een echografie van het abdomen was normaal. Betrokkene neemt een maagzuurremmer en Pentasa, een medicijn dat gebruikt wordt bij chronische maagdarmonsteking, terwijl deze diagnose hier niet werd weerhouden. Betrokkene kan werken, ze heeft geen nood aan mantelzorg, ze kan reizen, ze heeft geen specialistische opvolging nodig, geen ziekenhuis nodig in de buurt. De klachten van betrokkene houden geen reëel risico in voor haar leven of fysieke integriteit.

Volgens de behandelende arts kan betrokkene reizen. Zij heeft geen nood aan mantelzorg. De aandoening vormt geen risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene.

Conclusie: Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.”

Naar aanleiding van dit advies heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid geoordeeld:

“Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

De arts-attaché stelt in zijn medisch advies dd. 19.09.2011 (zie gesloten omslag in bijlage):

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

2.6. Verzoekster betwist in essentie de vaststellingen gedaan door de ambtenaar-geneesheer en stelt dat uit het door haar aangebrachte attest blijkt dat zij wel degelijk lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, met name een ernstige darmaandoening die verergert in de sociaal-economisch onstabiele leefomgeving in Bolivia, en waar geen adequate behandeling voor kan worden gevolgd. Zij benadrukt tevens dat de behandelende arts uitdrukkelijk verklaarde dat indien de medicatie al voorhanden zou zijn in Bolivia, deze er onbetaalbaar zou zijn.

Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat het niet aan de Raad toekomt om zich in de plaats van de behandelende ambtenaar-geneesheer te stellen en de medische toestand opnieuw te gaan beoordelen. Het enkele feit dat verzoekster het niet eens is met de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Het is niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij heeft geoordeeld op basis van het medisch advies van 19 september 2011 dat er geen sprake is van een ernstige aandoening in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Immers maakt de ambtenaar-geneesheer de volgende analyse op basis van het medisch attest:

“Analyse van dit medisch dossier leert mij dat betrokkene klachten heeft van spastisch colon en gastritis waarbij de huisarts vermoedt dat er een relatie is met de stress veroorzaakt door de onzekerheid rond de verblijfssituatie. Een echografie van het abdomen was normaal. Betrokkene neemt een maagzuurremmer en Pentasa, een medicijn dat gebruikt wordt bij chronische maagdarmonsteking, terwijl deze diagnose hier niet werd weerhouden. Betrokkene kan werken, ze heeft geen nood aan mantelzorg, ze kan reizen, ze heeft geen specialistische opvolging nodig, geen ziekenhuis nodig in de buurt. De klachten van betrokkene houden geen reëel risico in voor haar leven of fysieke integriteit.

Volgens de behandelende arts kan betrokkene reizen. Zij heeft geen nood aan mantelzorg. De aandoening vormt geen risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene.”

Waar verzoekster stelt dat de medicatie die zij neemt niet betaalbaar is in Bolivia en dat de verwerende partij hieromtrent niet motiveert, wijst de Raad erop dat de ambtenaar-geneesheer wel degelijk deze medicatie in overweging heeft genomen. Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt immers dat Pentasa, waarover de behandelende arts had gesteld dat dit onbetaalbaar is in Bolivia, gebruikt wordt bij chronische maagdarmonsteking, maar dat deze diagnose in casu niet werd weerhouden. Verder blijkt dat verzoekster een eigen interpretatie geeft aan het door haar voorgelegde medische attest waar zij stelt dat zij lijdt aan *“een ernstige darmaandoening die verergert in een sociaal-economische onstabiele leefomgeving van Bolivia”* doch deze persoonlijke interpretatie kan geenszins afbreuk doen aan het omstandige advies van de ambtenaar-geneesheer die concludeert dat de aandoening geen risico vormt voor het leven of de fysieke integriteit van verzoekster.

Verzoekster maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij op een kennelijke wijze heeft beslist dat niet blijkt dat verzoekster lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of dat niet blijkt dat zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER